

си новъ запасъ отъ кислородъ; а при сяко издѣхванѣ исхвърляме на вѣнѣ въглекислота та. Сѣщо така, кога то горѣтъ въ пещь тѣ дървени или камъни въглища, или другъ горящъ материалъ, ся отдѣля голямо количество отъ този газъ (въглекислота).

При мысль тѣ за такъвъ запасъ отъ въглекислота въ въздухъ тѣ, неволно ся ражда въпросъ: »защо присѣствие то ѣ не разваля въздухъ тѣ? Огъ дѣ ся зема новъ запасъ кислородъ? и най послѣ, кѣдѣ исчезва негодната за дышание въглекислота?«

Най новы тѣ издирвания въ естествознание то развървѣтъ и тѣзы въпросы. Кога то погледнемъ чудный тѣ порядкъ на мироздание то, не можемъ да ся несъгласимъ, че човѣшка та мѣдрость е нищо въ сравнение съ премѣдрость тѣ на природѣ тѣ.

Въглекислота та, макаръ и да е по тежкѣ отъ обикновенный въздухъ, и отъ това засяда на долу, нѣ по причина на постоянно то мърданѣ на въздухъ тѣ, тя ся смѣсва съ него и ся унася. Такъвъ токъ отъ въздухъ, като минува край вещества та, кои сѣ надарены съ склонность за химическо съединение съ въглекислота тѣ, раздава имъ я, и тѣ ѣ ся освобождаетъ отъ вредный тѣ за животъ тѣ на животны тѣ газъ. Кѣмъ число то на вещества та, кои особенно силно погльщѣтъ въглеродъ тѣ изъ въздухъ тѣ, принадлежѣтъ растѣния та; дървета та, кои давѣтъ въгленъ тѣ, получѣтъ въглеродъ тѣ си не изъ земѣ тѣ, а изъ въздухъ тѣ, въ кой то ся посятъ токове отъ въглекислота.

Не по малко отъ растѣния та сѣдѣйствува тѣ за очистяне на въздухъ тѣ отъ въглеродъ—и дѣждовѣ тѣ. Вода та има склонность да погльща няколко количество отъ въглекислота, коя то наедно съ дѣждъ тѣ попива въ земѣ тѣ и ся погльща отъ корены тѣ на растения та. А растения та усвая тѣ за себѣ си изъ въглекислота тѣ само въглеродъ тѣ, а